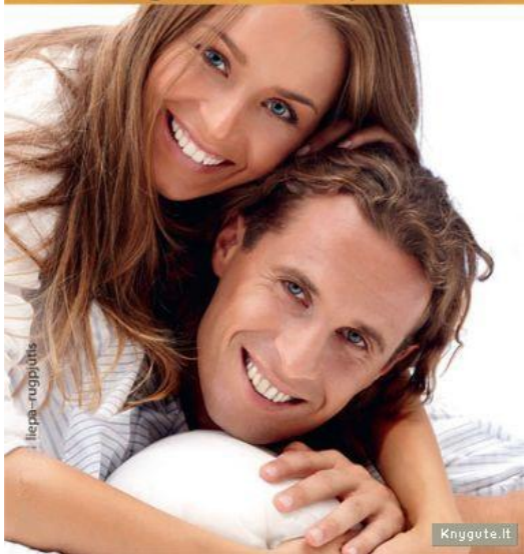

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

CAROL MARINELLI

Magnato sutramdymas

ilcpa-rugpjūtis

Knjgute.lt

Carol Marinelli

MAGNATO SUTRAMDYMAS

Romanas

Versta iš Carol Marinelli, Innocent Secretary...
Accidentally Pregnant, 2010
© Carol Marinelli, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

- © Rimantas Vitkus, vertimas iš anglų kalbos, 2011
- © Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
- © Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
- © „Svajonių knygos“, 2011
- © Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Ema buvo atvira – net kalbėdama telefonu prisipažino, kad trečiadienio vakarais lanko vakarinę mokyklą, studijuoja dailę ir tikisi po poros metų užsiėmimus tęsti dieniniame skyriuje.

Viskas klojosi labai gerai iki tos akimirkos, kol Evelina išėjo jos pasitikti, o Ema nesuprato kodėl.

Ji labai kruopščiai ruošėsi šiam pokalbiui. Perskaitė viską, ką tik rado apie *Damato finansininkus* – apie jų įspūdingą suklestėjimą net ir per sunkmetį. Kaip Ema sužinojo iš vieno interviu, kuriuos Lukas Damatas duodavo retai, jis laikėsi dalykiško požiūrio: nėra jokio slaptos jo sėkmės recepto, tiesiog protingi sprendimai, finansinis skaidrumas ir deramas atsargumas, kad neapdumtų akių. Taip, ji iš pagrindų išstudijavo viską, kas apie jį buvo rašoma, o paskui, ruošdamasi šiam pokalbiui, perskaitė visus patarimus savo mėgstamuose iliustruotuose žurnaluose.

Ema išnaršė komiso parduotuves ir aptiko nuostabų, gal kiek per daug jos apvalainą figūrą aptempiantį šviesiai alyvinį lininį garsios

firmos kostiumą, džiovintuvu išsitiesino tan-
kias rudas garbanas ir dailiai susuko prancū-
zišku stiliumi į kuodą, be to, pasinaudojo įžūliu
vieno žurnalo patarimu ir patyrė siaubingų
išlaidų: popietę prieš pokalbį nuėjo į kosmeti-
kos saloną universalinėje parduotuvėje, apsi-
metė esanti būsimoji nuotaka ir pareiškė no-
rinti prieš vestuves išbandyti makiažą.

Broliai nuolat šaipydavosi iš jos dėl manijos
pirkti žurnalus, o tėvas dejuodavo, kad toks
pomėgis brangiai kainuoja, bet Emai tai buvo
gyvybiškai svarbu. Augdama be mamos, gy-
vendama netvarkinguose namuose, į kuriuos
pakviestos pažaišti draugės daugiau niekada
neužsukdavo, ji vaikystę ir paauglystę leido
skaitydama iliustruotuose žurnaluose patari-
mus apie draugystę, priekabiavimą ir vaikus.
Tik iš žurnalų ji sužinojo apie dezodorantus,
bučinius ir liemenėles. Prie žurnalų puolė, kai
iš jos, dvylikametės, pradėjo juoktis dėl plau-
kuotų kojų. Ir nors ilgainiui pomėgis skaityti
žurnalus šiek tiek apslopo, sulaukusi brandaus
dvidešimt ketverių metų amžiaus, norėdama
gauti savo svajonių darbą ji vėl čiupo žurnalus
ir ėmė ieškoti juose patarimų apie makiažą ir
kitus dalykus.

Ji nuostabiai atrodė, *kaip tik to ir tikėjosi* -

daili, elegantiška, išpuoselėta, taip ir turi atrodyti šiuolaikinė dirbanti miestietė.

Be abejonės, Evelinai tai nepatiko.

Darbdavio atstovė buvo apsirengusi griežtą pilką kostiumėlį, avėjo juodus žemakulnius batelius. Gražius šviesius plaukus ji nešiojo tvarkingai pasikirpusi trumpai, lūpas neryškiai pasidažiusi koralų spalvos lūpdažiu. Tiesą sakant, atrodė visiška priešingybė Emai!

- Be to, ponas Damatas pageidautų, kad darbuotojas kalbėtų japoniškai... - tęsė Evelina.

- To nebuvo nurodyta skelbime, - atkreipė jos dėmesį Ema. - Be to, jūs apie tai neužsiminėte, kai kalbėjomės telefonu.

- Lukas... norėjau pasakyti, ponas Damatas... dėl tam tikrų priežasčių nemėgsta pateikti skelbimuose per daug reikalavimų, o aš, žinoma, tam pritariu... - Ji nežymiai prunkštėlėjo. - Mes iškart suprantame, kai pasirodo tinkamas žmogus.

Taip, Ema ne kažin ką galėjo pridurti - aki-vaizdu, jog iš pirmo žvilgsnio apsispręsta, kad ji šiam darbui netinka.

Bet...

Bet dabar, kai jis tapo neįgyvendinama sva-

jone, dabar, kai prabėgom šį tą pamatė, Ema to darbo labai reikėjo.

Alga buvo tokia, kad vertėjo išsinerti iš kailio... Ema jau kelis mėnesius stengėsi parduoti šeimos būstą, bet niekas juo nesusidomėjo, o skola už išlaikymą slaugos namuose vis didėjo. Per pirmąjį pokalbį telefonu Evelina paaiškino, kad Luko darbuotojai greitai nusialina. Kad jis yra kietas bosas, reikalaujantis visiško atsidavimo, ir kad šis darbas ir kelionės pareikalaus viso jos laiko, tačiau Emą tai kuo puikiausiai tenkino.

Vienus metus sunkiai dirbdama ji galėtų apmokėti slaugos namų sąskaitas. Tikriausiai per tą laiką parduotų namą ir apmokėtų visas skolas? Vieni metai sekinančio darbo ir pagaliau ji būtų laisva – laisva įgyvendinti savo svajones, laisva gyventi gyvenimą, kurio ligi šiol neturėjo.

O dabar šis vilties blyksnis greitai nyksta.

– Tad atleiskite... – Evelina stengėsi nusišypsoti, – man reikia skubiai paskambinti.

Ką gi, Evelina bent jau nelaikė Emos nežinioje ir jai nereikės kas penkias minutes žvilgčioti į telefoną ar bėgioti tikrintis pašto.

Aiškiau nebuvo galima parodyti, kad ji nepa-

geidaujama.

- Dėkoju, kad susitikote su manimi... - Ema turėtų atsistoti ir išeiti, paspausti Evelinai ranką ir išeiti, tik kažkodėl vilkino ir dėl kažkokios kvailos, visiškai kvailos priežasties kaupėsi ašaros, nes dar vienos durys užsitrenkė prieš nosį jai braunantis į geresnę ateitį. - Dėkoju už sugaištą laiką.

Dėl visko kaltas horoskopas, nusprendė Ema, kai Evelina pakeverzojo pastabą ant jos kruopščiai paruoštos autobiografijos.

Tai jis liepė jai *siekti šio darbo*, primygtinai skatino *ateiti čia ir jį gauti*. Jis bylojo, kad Jupiteris ir Marsas tapo jos dešimtųjų namų valdovais, o tai garantuoja jai profesinę sėkmę...

Kvaili horoskopai, pagalvojo Ema, grįždama pasiimti rankinės. Ji niekada jais netikėjo.

O tada įėjo jis.

Ir kabinetas aptemo.

Tiksliau, jis neaptemo, bet galėjo ir aptemti, nes ji matė tik *jį*.

Ketvirtą valandą po pietų jis įžengė pasipuošęs smokingu. Evelina atsistojo, kelias minutes rišo peteliškę ir galiausiai padavė jam. Bet Emai tas laikas virto kone amžinybe, o pokalbis tarp jų vyko tarsi kinų kalba.

- Ponas Hirosiko nori kitą savaitę susitikti asmeniškai.

- Ne, - nuobodžiaudamas atsakė jis.

- Kasumi primygtinai reikalauja.

- Su juo galiu susitikti akis į akį.

- Be to, skambino jūsų sesuo, ji nusiminusi... norėtų, kad praleistumėte čia visą savaitgalį.

- Pasakyk jai, kad atsižvelgiant į tai, jog aš apmoku už visą savaitgalį... - Jo balsas buvo kimus, žemas, su itališku akcentu ir Ema pajuto, kaip linksta kojos... - Galiu pats nuspręsti, ką daryti.

Kol Evelina segė rankogalių segtukus, jis akimis apmetė kambarį ir abejingai žvilgtelėjo į Emą - ūmai žvilgsnis pasikeitė ir abejingumas pradingo.

Jis teikėsi pažvelgti į ją dar kartą ir tas žvilgsnis jai buvo gerai pažįstamas. Tokiu žvilgsniu žiūrėdavo jos tėvas ir broliai į nieko neįtariančias moteris degalinėse, prekybos centruose, mokyklos koncertuose, baruose ir visur kitur...

Tai buvo žvilgsnis, kuris perspėjo Emą apie pavojų.

Luko Damato, šešių pėdų ir dviejų colių ūgio vyro ryškiai mėlynomis akimis, lygioje kaktoje

turėtų būti įspaustas žodis *grėsmė*. Juodi it degutas plaukai buvo suglostyti į viršų, tačiau viena tanki sruoga išslydo, kai Evelina oficialiai pareiškė jau užrišusi mazgą, ir jis išpuoselėta ranka persibraukė per plaukus lengvai gražindamas sruogą į vietą. Ak, Ema buvo mačiusi jį nuotraukose, žinojo, kad jis gražus, bet reikia pripažinti, kad prastos laikraščių nuotraukos nesugebėjo atspindėti jo esmės, tiesiog pritrenkiančios išvaizdos. Ant kairiojo skruosto driekėsi randas, tačiau šis trūkumas tik pabrėžė jo visapusį tobulumą.

- Mūsų niekas nesupažindino, - išgirdo Ema žemą, melodingą jo balsą. Putlios, jausmingos lūpos išlinko į šypseną, kai jis dirstelėjo į ją lovon kviečiančiu žvilgsniu. - Jūs?..

Kol Ema stengėsi atgauti žadą, Evelina ją pristatė:

- Ema Stefenson. - Atrodė taip, tarsi Evelina čiulptų citriną, ir Ema suprato, jog *tikroji* priežastis, dėl kurios jos nepriėmė į darbą, galbūt yra ta, kad ši moteris tikėjosi kokios nors negražios, neskoningai apsirengusios, vyresnės, stambesnės... tokios, kuri pajęgtų atsisipirti Luko žavesiui. Na, ji galėtų nesijaudinti. Su tokiais tipais kaip Lukas Ema lengvai susitvarkytų net už nugaros surištomis rankomis - juk

užaugo tarp tokių! – Mes ką tik baigėme pokalbį.

– Dėl padėjėjos darbo? – pasitikslino Lukas ištiesdamas ranką ir Ema, stengdamasi elgtis mandagiai, paspaudė ją jausdama, kaip jo šilti pirštai apglėbia jos delną. Tada pakėlė akis, nes išgirdo jį sakant tai, apie ką ji kaip tik pagalvojo. – Bet aš pasirodžiau esąs beširdis! – Jis mirktelėjo jai.

– Aš net neabejoju, kad toks ir esate! – atkirto Ema. Jis begėdis, tikras begėdis, o Evelina tam pritaria. – Ką gi, – tarė ji ramiai eidama prie durų ir visiškai nerodydama jaudulio, – dar kartą dėkoju už priėmimą.

Ji išėjo į fojė, išsikvietė liftą ir tik tada, kai priėjo išsiregistruoti, susigriebė užmiršusi pasiimti rankinę. Suprato: kad ir kaip ji atrodo, kad ir kokį šaltą ir tvirtą, nors ir apsimestinį, abejingumą pademonstravo jo pritrenkiančiai išvaizdai, nuo vienintelio Luko Damato žvilgsnio jai suspaudė skrandį. Jis buvo pribloškiančiai gražus, per kelias sekundes akimis nurengė ją nuogai ir paguldė į lovą, o ji sąmoningai neatsakė jam tuo pačiu.

Ema liftu sugrįžo atgal ir jau ketino išlipti, tačiau tuo metu įžengė jis...

- Nesitikėjau vėl jus pamatyti. - Lukas nepasijudino ją išleisti, jo platūs pečiai beveik užtvėrė išėjimą, tai buvo lyg pasiūlymas pratęsti pokalbį, nors Ema to nenorėjo. - Girdėjau, kad pokalbis nenusisekė.

- Tai tiesa.

- Apmaudu.

Koks reikšmingas buvo šis vienintelis žodis; Ema prieš atsakydama sunkiai nurijo seiles.

- Aš užmiršau rankinę ir dabar grįžtu jos pasiimti, - paaiškino ji ir kai lifto durys pradėjo vertis, vėl paspaudė atidarymo mygtuką. Tokios kančios, skausmo, vos ne jausmų protrūkio, tokios pabaigos ji tikrai nenorėjo, nes Lukas iš tikrųjų atrodė dieviškai ir ji troško nors trumpą akimirką būti tokia graži, tokia pasitikinti savimi, tokia *patyrusi*, kad jis panorėtų siekti jos.

Bet ji nebuvo.

- Ar leisitės žemyn? - Ema paspaudė jam lifto sulaikymo mygtuką ir žengė į priekį - jis pasitraukė atatupstas. Praeidama pro šalį ji užuodė jo stiprų kvapą, pajuto lengvą jo brangaus kostiumo prisilietimą.

- Ne, kilsiu į viršų. - Jis išsišiepė. - Ant stogo.

- Negi tokie prasti reikalai? - metė Ema per

petį pasijutusi saugiau durims užsiveriant, bet jis sulaikė jas rankomis.

- Gal norite prisidėti prie manęs?

- Esu tikra, kad susirasiu kitą darbą, - atkirto ji ir pamatė, kaip išgirdus jos subtilų humorą Luko veidą iš lėto nušvietė šypsena. - *Niekada* nebūna taip blogai.

- Iš tikrųjų tai aš vykstu į Paryžių.

- Puiku.

- Ant stogo sraigtasparnių aikštelė.

- Paprastai ten ir būna.

- Oficialūs pietūs labai nuobodūs, bet galbūt po jų... Kokie jūsų planai?

- Papietausiu prie televizoriaus, o tada dar kartą pasižiūrėsiu savo mėgstamą detektyvą. - Ema maloniai nusišypsojo. - Taigi mums nėra apie ką kalbėti!

Dabar jis jau plačiai šypsojosi manydamas, kad rado lengvą išeitį, ir laikė liftą tikėdamasis, jog ji įlips. Jis toks... toks arogantiškas, toks pasipūtęs, negi tikrai galvoja, kad jam pakanka spragtelėti savo išpuoselėtais pirštais, ir ji puls pametusi galvą... Bet, regis, kai ką suprato, kai ji pravėrė jo biuro duris, nes sodrus, savimi pasitikintis balsas išdavė dvejonę.

- Jeigu nerimaujate, kad neturite kuo apsilvilti...

- Aš esu visai rami! - nusijuokė Ema, nes galėjo būti šiurkšti, kiek jai patinka, galėjo jam tiesiai į akis išrėžti, kur eiti su tuo nepadoriu pasiūlymu, juk galų gale jis nebus jos viršininkas. - Kaip jau sakiau, mums nėra apie ką kalbėti!

Kai lifto durys prieš jį užsidarė, Ema buvo gerokai susierzinusi ir priėjusi prie Evelinos kabineto net negalvojo pasibelsti. Ji pakėlė ranką, staigiai stumtelėjo duris ir pamačiusi Eveliną apstulbusi sustojo. Pasitikinti savimi, pasipūtusi moteris, kuri prieš kelias minutes sugriovė visas jos viltis, rauduoja apimta širdgėlos. Išsigandusi, kad ją tokią aptiko, Evelina iš pradžių pašoko ir mostu pabandė išvyti Emą lauk, bet galiausiai iš nevilties numojo ranka.

- Neigiamas atsakymas! - sukūččiojo ji Emai dar nepajudėjus. - Aš buvau visiškai, visiškai tikra, kad pastojau.

- Man labai gaila! - Tikrai, ką dar ji galėjo pasakyti? - Man iš tikrųjų labai gaila....